

grafia antiga *Spulzella*; ² altres amb grans evolucions fonètiques modernes, de tipus normal, ³ o quasi normal. ⁴ Aquí n'hi hauria una altra forma: SPELUCELLA > *Espelze-lla*, amb síncope com (1), però més conservadora, sense metàtesi, > *Espenzella* (dissim.) > *es-pinzella*, amb l'evol. normal de PENICILLU > *pinzell*, DE-INTUS > *dins*, *endinsar*; EXVINCTIARE > *esvinçar*.

Impossible decidir-se, car hi ha bones raons a favor de (2) i (3), i (1) té la força que li dona l'hapax de 906. Fem vots perquè es trobin més mencions medievals (quart i ajuda Pladevall!!). Si en surten, poden donar més força a (1) o a (2); i si no, encara que no fonamentin (3), si no hi són adverses, ens inclinàrem per aquest, com a més fundat en l'aspecte topo-semàntic.

Compostos

ESPINALB, provinent del llatí SPINUS ALBUS 'arç blanc' (SPINUS 'arç' ja en Virgili i Plini); el compost ha donat el gc. *espiaub*, també amb representació toponímica: *Lespiaub*, agre. al te. bearnès de Bourguber [*Lespiaup* 1290, -*iaub* S. XIII, *Spinalba* 1527]; el mas *Lespiarb*, terme Monein (*Lespiaub* 1385), P. Raymond, D. T. B. Pyr.). És l'invers del fr. *aubépine*, oc. *albespin*, i no estrany a la top. cat. (veg. *Guspi* ALBISPINU). Generalment reduït per via fonètica a *Espinau* (però ²⁵ inconfusible amb *Espinal*, supra).

(1) Mas antic, en una gran collada, per on es passa de La Selva (des de Santa Coloma de Farners i Castanyet) a les Guilleries (Santa Creu d'Horta i Osor): oït allí l' *aspináu* (1960 ss.). El context permetria comprovar si és a aquest que correspon *Spinalb* en una carta de les p. p. Font i Rius, a. 957, com és versemblant puix que es tracta d'un «collis de *Sp*», i és un lloc típic per a afrontacions. (2) *L'Espinau*, munt. te. Vidrà (1953, XIII, apènd., p. 16). (3) *Espinalb* en un ³⁵ doc. del S. XI (Arx. de Solsona), citat junt amb *Mor* (cap a la Serra de Pinós, entre Solsonès i Segarra). (4) Torrent de *Spinalp* te. El Perelló tort. a 1342 (*BABL* XII, 43).

Els següents en forma pre-catalana (*E.T.C.* I, 148, ⁴⁰ 122); (5) al Pallars: *Espinalbo*, te. Estac, a l'esq. de Milleres (XXI, 120). (6) A l'esq. de la Ribagorçana, prop d'Areny «in ape. de *Miralias*, in loco u. d. *ad illo Spinalbo*». (7) *Espinálbo*[*asp*], a Sarroqueta (XI, 1985). *Espinalbo* resta viu com apellatiu de planta a ⁴⁵ Senet (*DECat* III, 646a4 ss.).

ESPINALBA. (1) el fem. corresponent, poblet de la vall de Camprodon, agre. a Llanars; en lloc d'*Espinauba*, la pron. vulgar predominant és *aspináuga*, a Camprodon (2 o 3 inf.), Casac., 1920; id. Cor., 1935, ⁵⁰ 1938, 1970 etc.

MENCIONS ANT. 965: *Plano de Spinalba*, entre dependències de Camprodon, junt amb Llebro etc. (Monsal. XI, 207.11f.). Hi ha errada en la *p* (i en la *n*) en la cita de «*Espinanga*» (Camprodon), castillo de, II, ⁵⁵ 202, en l'índ. del *Li. Fe. Mai*. Crec que en donen més dades històriques Amigó-Pascual, en llur monografia de Vilallonga. (2) *Espinalba*, Barranc d'E. en el pla cadastral en IGC, te. Benassal. (3) Id. o bé L'Aulija, te. Culla (XXIX, 71.23). (4) *L'espinauba*, te. Betesa; ⁶⁰

pron. *Las Espináuas*, o *-áu*, pda. prop del Barranc d'Ovís (X. T.).

ESPINELVES, poble de La Selva, entre Viladrau St. Hilari i Arbúcies. El plural *Espines-albes*, amb *-s* perduda (com en *Pedralbes*, *Peraltes*, per dissimilació), (cf. *BDC* XXIX, 26; *LleuresC*, 256; *E.T.C.* II, 74). *Espinealbes* sofrí la contracció en *aspinélbæs*, que és com es pronuncia a Arbúcies i St. Hilari, si bé a d'altres Casac. oi *-éybæs* a Taradell, Susqueda i Osor, 1920; jo *aspinélbæs*, en el poble mateix, 1925.

MENCIONS ANT. 943: «par. Scti. Vincenti, in valle q. vocant *Spinalbes*» (*Dipl. Cat. Vic*, orig., § 215 .p. 183); 1186 o 87, consagr. de l'esgl. St. Vincen- ¹⁵ tii de *Espinelvas* (Villan., *Vi. Lit.* VII, 13), no consta amb quina grafia; Alsius, Monsalv. XVIII, 66. S. XII: «Pbr. d' *Espinalbes*» en les llistes parroquials p.p. Pladevall, doc. 3, en el 1 i el 2 el nom és il·legible, i és només una deducció de Pladevall (bastant criticable) suposar que deia de *Spinalbesio* (n.º 16); 1332: S. Vinc. de *Espinalbes* (Junyent, *Misc. Griera* I, 380); 1359: *Espinalbeç* (*CoDoACA* XII, 130); CCandi (*St. Hilari*), escriu constantment *Espinalbes* amb referència a 1369, 1370, 1425, 1482 (pp. 109, 111, 112, *Spinalbes* 1379, 1468, 1469) (159, 125, 173), *Aspinalbes* 1462 (172); amb *é* comença a aparèixer en el S. XVII: *Spinelbas* (175), *Espinelvas* 1694, 1822 (129, 136). En el DAG: *Espinalbes* 1551, *Espinelbes* 1598 (s. v. *aulet*). 1748: *Espinilves* (Monsalv., l. c.).

ESPINALBET: del col·le. en -ETUM de *Espinalb*: poblet agre. a Castellar del Riu (CATorras, *Berg.*, 54); queda enlairat a mà dreta en els vessants dels Rasos, pujant de Berga al Pla de Campllong (Pi de les Tres Branques, 1928), oït *aspináubét* en el poble mateix, 1929; *aspinubét* 1963.

MENCIONS ANT. 839: Acte SdUrg.: *Spinalbetum* (ed. Pujol, n.º 229); S. XIII, *Espinalbel*, 1188 *Espinalbetus* (*Cart. Poblet*, pp. 183, 193); 1359: *pquia. d'Espinalbet* (*CoDoACA* XII, 66, 70), -*abet* (p. 69). SerraV. (*Pinós Mtpl.* III, 208: dades de 1351 i 1402).

ESPINAPELL. 1) llogaret agre. a Molló, al peu de la collada fronterera (Coll Pregon) per on es passa a Prats de Molló.

PRON. MOD.: *aspinábél*, advertint que en aquest nom no es pron. *-béi*, Camprodon, 1920, Casac., i gentilici: *aspinábélens*; id. en el mateix poblet, 1923, 1926.

MENCIONS ANT. No en donen Alsius ni Monsalv. que només hi dona cites de dues capelles foranes, sense esment del NL (xvi, 95; xvii, 131). Però: 1238: *de Spina vello* en doc. orig. (*InvLC*, 170); 1454: vicinatus de *Spinavello* (en el quadern de Mn. Jul. Pascual, f.º 66v.); 1570: «vicinatus de *Spinabell*, part. de Mollione» (f.º 50v.).

HOMÒNIMS. (2) Un «lloch d'*Espinalbell*», doc. l'any 1266-7 (CCandi, *Mi. Hi. C.* II, 10), segons la referència sembla que fos entre Camarasa i Cubells. (3) Si aquesta referència fos més clara podria suggerir